

ת"פ 47527/11/12 - מדינת ישראל נגד כמאל אבו רומי

בית משפט השלום באילת

28 ינואר 2014

ת"פ 47527-11-12 מדינת ישראל נ' אבו רומי
בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: כמאל אבו רומי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אלפסי

הנאשם וב"כ - עו"ד לביא - ס"צ

הכרעת דין

האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. על פי האמור בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם וגב' פאתן אבו רומי (להלן: "המתלוננת"), בני זוג ידועים בציבור למשך כשנה ולהם ילד משותף. בתאריך 23.7.2012 בסמוך לשעה 21:00 התקשר הנאשם למתלוננת ואיים בפגיעה שלא כדין בגופו של ילדם, בכך שאמר לה: "הילד הזה שאת מבקשת עליו מזונות, אני אהרוג לך אותו יא בת זונה", וזאת כדי להפחידה ו/או להקניטה.
- בתאריך 24.7.2012 התקשר הנאשם למתלוננת ואיים בפגיעה שלא כדין בגופה ובחירותה, בכך שאמר לה: "אם לא תגלי לי איפה את גרה, את תראי מה אני אעשה לך, בעיניים ... אני אפגוש אותך בסוף אל תדאגי".
3. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, באמירות המיוחסות לו בכתב האישום.

תמצית פרשת התביעה

4. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם על בסיס עדותה של המתלוננת בבית המשפט והודעת הנאשם למשטרה. המתלוננת סיפרה בעדותה כי הנאשם הינו אחיה של בעלה המנוח והם נישאו בהתאם לבקשת בעלה טרם פטירתו. לדברי המתלוננת, היא והנאשם נישאו כשנה לאחר פטירת בעלה ונולד להם ילד משותף. לנאשם יש משפחה נוספת, אישה ושישה ילדים, המתגוררים בכפר תמרה ובמרבית זמנו נמצא הנאשם עם משפחתו זו. המתלוננת, שני ילדיה מבעלה המנוח וילדה המשותף לה ולנאשם, מתגוררים בעיר אילת. המתלוננת סיפרה בעדותה כי הנאשם עזב אותה, לטובת אשתו האחרת, עוד בתחילת תקופת ההיריון והיא נאלצה להתמודד לבדה עם קשיי היומיום, ללא עזרה וסיוע כלכלי מהנאשם והוא אף לא הגיע ללידת בנם. המתלוננת סיפרה כי עקב סיבוכים בלידה, אושפזה במחלקת טיפול נמרץ למשך כשבועיים, והיא חוותה טראומה קשה ונזקקה לסיוע מגורמי הרווחה. על אף זאת, נאותה המתלוננת, כך לדבריה, לקבל את הנאשם לאחר הלידה, אך כעבור מספר חודשים הוא הרביץ וסטר לה ואז החליטה שאין היא רוצה עוד לחיות עמו.

המתלוננת סיפרה כי עוד במהלך ההיריון נקטה הליכים משפטיים נגד הנאשם, לתשלום מזונות, אך הוא לא הגיע לדיונים בבית המשפט. לדבריה, הנאשם לא תמך בה כלכלית, ולמעשה חי בבטלה והתקיים מקצבת השארים של בעלה המנוח.

ביחס לאירועים נשוא כתב האישום מסרה המתלוננת כי תקופה מסוימת, לאחר שהעתיקה את מקום מגוריה לכתובת אחרת בעיר אילת, סיפרה לה שכנתה ממקום מגוריה הקודם כי הנאשם נמצא באילת ומחפש אותה. לדברי המתלוננת, הנאשם התקשר אליה מהטלפון של אותה שכנה, קילל אותה ואמר לה בערבית: **"למה עזבת את הבית, אני מחפש אותך בכל מקום והילד הזה שאת מבקשת עליו מזונות אני אהרוג לך אותו וזה לא ילד שלי גם"**. בהמשך עדותה, חזרה המתלוננת על דברי הנאשם בזו הלשון: **"אם לא תגלי לי איפה את גרה הילד הזה שאת מבקשת מזונות אני אהרוג לך אותו, איפה תברחי ממני, אני אחפש אותך"**.

5. הנאשם, בהודעתו במשטרה מיום 6.8.2012 (ת/1), מסר כי הגיע לאילת כדי לתת למתלוננת כסף עבורה ועבור ילדם, אך היא עברה דירה ולא אמרה לו לאן. לדבריו התקשר למתלוננת מטלפון ציבורי, אך היא לא רצתה לענות לו. בהמשך אמר שהתקשר למתלוננת מהשכנה וביקש ממנה את חשבון הבנק כדי שיעביר לה כסף, אך היא לא רצתה בכך. הנאשם הכחיש כי בעבר נקט אלימות פיזית כלפי המתלוננת או איים עליה.

6. לטענת המאשימה, די בעדותה של המתלוננת, על אף היותה עדות יחידה, כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם במיוחס לו. התובע הדגיש כי דברי הנאשם למתלוננת נאמרו על רקע יחסים שכללו הזנחת המתלוננת בהיותה הרה ללא תמיכה נפשית וכלכלית, אלימות פיזית וניצול כלכלי. צוין כי המתלוננת לא התלוננה עוד קודם לכן על הנאשם כי רצתה לתת לו צ'אנס, אך לבסוף קיבלה החלטה להתנתק ממנו וזו הסיבה שסירבה להיפגש עמו, שלא במסגרת בית משפט.

באשר לדברי הנאשם, נטען לסתירות בגרסתו, כך למשל באשר לטענת הנאשם כי המתלוננת לא

הסכימה מיד להינשא לו ובהמשך עדותו מסר כי המתלוננת ביקשה להתחתן עמו ואף טען כי אמרה שחבל שלא הכירה אותו קודם לכן. לטענת התביעה, הנאשם סתר עצמו שעה שאמר מצד אחד שללא כסף לא יוכל לתפקד ומצד שני אמר שלא לקח מכספי השארים של אחיו וביטוח לאומי. באשר לשיחה בין הנאשם למתלוננת, מביתה של השכנה, נטען כי השיחה התנהלה בשפה הערבית. התובע טען כי אין הגיון בגרסת הנאשם, אשר התפרץ בעדותו כל אימת שהוזכרה אותה שכנה ואף טען שהיא משקרת ולמעשה התאהבה בו ורצתה אותו לעצמה. מכל המקובץ, ביקשה התביעה לקבוע כי עדותו של הנאשם אינה הגיונית, אינה עקבית ויש להרשיעו על סמך עדות המתלוננת.

תמצית פרשת ההגנה

7. הנאשם העיד בבית המשפט ומסר את גרסתו. לדבריו, נישא למתלוננת כשנה לאחר פטירת אחיו, בעלה של המתלוננת. הנאשם טען כי סייע למתלוננת כלכלית ורכש עבורה בגדים וזהב ואין הוא מתקיים מקצבת השארים של אחיו המנוח. עם זאת, הנאשם לא הסתיר את הקשיים עימם הוא מתמודד לפרנסת שתי נשותיו ותשעת ילדיו (כולל אלה של אחיו המנוח). הנאשם חזר, פעם אחר פעם, על טענתו כי לא איים על המתלוננת וזעם למשמע הטענה כי איים להרוג את בנו. עוד עלה מעדותו של הנאשם, כי לא נכח בלידת בנו מהסיבה שבאותה עת היה בבית הסוהר ואישר כי נדרש לשלם מזונות למתלוננת עוד לפני שנולד בנו. הנאשם מסר כי יצר קשר עם המתלוננת, באמצעות השכנה, כדי להביא לה כסף, אך היא מסרה כי הכל יהיה דרך בית המשפט.

8. ההגנה טענה כי התביעה לא עמדה בנטל ההוכחה לפי סעיף 34 לחוק העונשין ועתרה לזיכוי הנאשם. הסנגור טען כי התביעה נמנעה מזימון השכנה למתן עדות בבית המשפט ולאור מחדלה זה, נותרה עדותה של המתלוננת ללא כל חיזוק. הסנגור ביקש להסיק מהעובדה כי התביעה בחרה שלא להאשים את הנאשם בתקיפה, חרף טענות המתלוננת, בכך שהיא לא רכשה את מלוא אמון התביעה במכלול טענותיה ביחס לנאשם. הסנגור טען כי במערכת היחסים שבין המתלוננת לנאשם יש הרבה כעסים, מרמור ותחושת נקם, שעה שהנאשם עזב את המתלוננת בהיותה בהריון וחזר להתגורר עם משפחתו האחרת, ומכאן רצונה של המתלוננת לטעון כי אוימה על ידי הנאשם. לחלופין, נטען כי גם אם יקבע שהנאשם אמר למתלוננת את המיוחס לו, הרי שמדובר בזוטי דברים ואין מקום להרשיע בגין כך.

דין ומסקנות

9. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת המתלוננת כמהימנה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי על סמך גרסתה וזאת אף לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות יחידה.

10. במקרה דנא, מיוחסת לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, המורה כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו- מאסר שלוש שנים".

הלכה פסוקה היא כי הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת איומים הנו "האיום" עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי. משמעות המונח "איום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. נדרש כי האיום יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינו מבחן אובייקטיבי ודי אם הוכח כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ראו: ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373; וכן כב' השופט קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק רביעי, עמ' 2123).

11. כאמור, לפני עדות מול עדות, עדות יחידה של מתלוננת מול עדות נאשם. "אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית-המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים. זאת - בכפוף לחריגים הקובעים דרישה של "תוספת" לאותה עדות יחידה, אם מכוח הוראה חקוקה ואם מכוחה של ההלכה הפסוקה. הכלל הוא: "... מקום בו לא קבע המחוקק הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד". (ראו כב' השופט קדמי, על הראיות, חלק ראשון, מהדורה תש"ע - 2009, עמ' 470).

עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזהיר עצמו כי עדות יחידה בפניו (ראו שם, בעמ' 471).

12. עדותה של המתלוננת בבית המשפט היתה עקבית וקוהרנטית והותירה רושם חיובי ומהימן. עדותה לא נסתרה בחקירתה הנגדית. ניכר היה על המתלוננת כי הדברים נאמרו מתוך כאב רב ואכזבתה מהנאשם. הרושם שהתקבל מעדותה של המתלוננת כי חייה לצידו של הנאשם לא היו קלים עד כה וזאת בלשון המעטה. כאמור, המתלוננת נישאה לנאשם כשנה לאחר פטירת בעלה ולימים הביאו לעולם ילד משותף. המתלוננת לא הסתירה את רגשות הכעס, האכזבה והמרמור שחשה כלפי הנאשם, אשר עזב אותה לפרקי זמן ממושכים, לטובת משפחתו האחרת, גם במהלך תקופת הריונה והלידה. המתלוננת סיפרה על הלידה הקשה והסיבוכים הרפואיים בגינם אושפזה בטיפול נמרץ למשך שבועיים ואילו הנאשם לא היה שם כדי לתמוך בה נפשית וכלכלית ולסייע לילדיה. בנסיבות אלה, כך מסרה המתלוננת, נקטה הליכים משפטיים נגד הנאשם, עוד טרם לידת בנם, כדי לחייבו לשלם לה מזונות. ועל אף כל זאת, המתלוננת מחלה לנאשם ולאחר לידת בנם, שבו השניים להתגורר יחדיו באילת, עד שארע ויכוח במהלכו הכה אותה ונתן לה סטירות, אז גמלה בליבה ההחלטה להיפרד ממנו. כך בלשונה: **"הילד נולד לאחר כל הטראומה שעברתי ואחרי כל המצב הקשה שהוא עבר שם ריחמתי עליו וקיבלתי אותו גם לאחר שילדתי את הילד. במהלך התקופה הזו הילד היה כבר בן שנה. היינו ביחד בכתובת 1142 חצי שנה ובדירה הזו היה ויכוח בינינו, הוא הרביץ לי ונתן לי סטירות ואני ברחתי ממנו והלכתי לחדר של הילד הגדול ומאז החלטתי שאני לא רוצה את הבן אדם הזה"** (עמ' 5 לפרוט').

המתלוננת סיפרה כי לאחר חודשים במהלכם לא היה לה כל קשר עם הנאשם, מסרה לה שכנתה

ממקום מגוריה הקודם, כי הנאשם נמצא באילת והוא מחפש אותה. המתלוננת סיפרה כי הנאשם יצר עימה קשר באמצעות הטלפון של אותה שכנה ואז קילל אותה ואמר לה כי יהרוג לה את הילד שעליו היא מבקשת ממנו מזונות. המתלוננת חששה לתת לנאשם את כתובתה ואמרה לו שהם יפגשו בבית המשפט.

המתלוננת נשאלה בחקירתה הראשית מדוע לא התלוננה על הנאשם לאחר שהכה אותה ועל כך השיבה שהיא רצתה לתת לו צ'אנס שמא ישתנה. עמדה זו של המתלוננת מתיישבת עם התנהלותה לאחר הלידה, שכן חרף תחושותיה הקשות ביחס לנאשם אשר לדבריה זנח אותה בתקופה כה קשה - למשך ההיריון והלידה הקשה ולא התעניין בה ובבנם הרך, היא נאותה למחול לו להכניסה לביתה למשך כשנה עד לאותו יוכוח במהלכו הפליא בה את מכותיו, כפי שסיפרה בעדותה.

זאת ועוד, בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת מדוע התלוננה במשטרה רק כעבור מספר ימים על דברי האיום נשוא כתב האישום, וזו השיבה כי התלוננה במשטרה רק לאחר שנפגשה עם העובדת הסוציאלית משירותי הרווחה. מכאן ניתן ללמוד כי המתלוננת לא נחפזה להתלונן על הנאשם, לא הפגינה להיטות והתלהבות להגיש תלונה ואין מדובר במסע נקם, אלא הגשת התלונה נעשתה לאחר שהמתלוננת שיתפה את עובדי הרווחה, שקרוב לודאי יעצו לה לפעול בדרך זו.

13. הנאשם מסר בעדותו כי הגיע לאילת כדי להביא למתלוננת כסף ומשאמר לה זאת בטלפון היא סירבה לקבל ממנו כספים, שלא במסגרת ההליך המתנהל ביניהם בבית, כפי גרסת המתלוננת בעניין זה. הנאשם אישר שהמתלוננת נקטה הליכים משפטיים כנגדו, עוד טרם נולד בנם, על מנת לחייבו לשלם לה מזונות. הנאשם מסר בעדותו גרסאות סותרות ביחס לטענה כי לא ביקר את המתלוננת בבית החולים. מצד אחד טען כי "כשהיא היתה בבית החולים אני הייתי בבית הסוהר" (עמ' 15 לפרוט'; ש' 12), אך בהמשך אמר: "הייתי באילת כשהיא היתה בבית החולים. רציתי ללכת לעזור לה והיא לא רצתה, היא גירשה אותי" (עמ' 15 לפרוט'; ש' 29), טענה אשר כשלעצה אינה מתיישבת עם הטענה כי השניים שבו לחיות יחדיו לאחר הלידה.

יש לציין כי הנאשם ביקש להציג בבית המשפט מצג לפיו קיבל את סירובה של המתלוננת לגלות לו להיכן העתיקה את מקום מגוריה וסירובה לקבל ממנו כספים, בשלוות נפש, ללא כעסים או עצבים ואף גרס כי פרץ בבכי. אך בניגוד למצג הקורבני אותו ניסה ליחס לעצמו, אשר אינו מתיישב עם הגיון והשכל הישר, נוכח נסיבות תיאור אותה שיחה, הרי שעדותו לוותה באי שקט, צעקות ותנועות יד לכל עבר. הנאשם התגלה בעדותו כאדם עצבני, רגזן וקצר רוח. סגנון מסירת עדותו של הנאשם לא הולם את תיאור האירוע על ידו. בעניין זה יש לציין כי כל אימת שהוזכרה השכנה, אשר קישרה בינו לבין המתלוננת, התפרץ הנאשם בכעס רב ועוד לפני שנשמעה השאלה צעק הנאשם, פעם אחר פעם, שאותה שכנה משקרת וכל רצונה לסכסך בינו לבין המתלוננת ואף גרס כי שכנה זו זרקה את בעלה כדי לרדוף אחריו והיא מעוניינת בו לעצמה אך הוא סירב. נראה היה מעדותו והתנהגותו של הנאשם, שהוא חשש מגרסתה של אותה השכנה ביחס לאירוע הנטען.

14. בעניין זה אציין כי השכנה לא זומנה לעדות, היות והשיחה בין הנאשם למתלוננת היתה בשפה הערבית וכך, לשיטת המאשימה, לא היתה בעדותה תרומה לעניין מלל אותה שיחה בין הנאשם לבין המתלוננת. בעניין זה אשוב ואדגיש כי מצאתי את עדותה של המתלוננת כמהימנה ומשכנעת, שכן אותות האמת ניכרו בה היטב, ודי בעדותה זו כדי לבסס את הרשעת הנאשם, בייחוד נוכח הסתירות והתמיהות שעלו מעדותו שלו.

לצד זאת, סבורני כי לכאורה היה בידי השכנה לשפוך אור על גרסתו של הנאשם והעובדה שהשכנה לא

זומנה לעדות מטעם ההגנה דווקא מחלישה את גרסתו. ובמה דברי אמורים? תחת ההנחה כי לא היה בידה של השכנה להעיד על תוכן דברי הנאשם למתלוננת ככל שהשפה הערבית אינה שגורה בפיה, עדיין ניתן היה לשמוע ממנה על מצבו של הנאשם לפני ואחרי אותה שיחה. צא וראה, הנאשם סיפר בעדותו כי לא רק שלא איים ולא כעס על המתלוננת, על אף שזו סירבה למסור את כתובתה או לקבל ממנו כספים, ואף סיפר שפרץ בבכי. מכאן, הנאשם יכל לתמוך גרסתו זו בעדותה של השכנה, ככל שהיה מזמנה כעדת ההגנה, אשר גם אם לא הבינה את תוכן המלל, לבטח יכלה להעיד על נעימת שיחתו עם המתלוננת, העדר סימני כעס ועצבים המלווים בדרך כלל לדברי איום ואף לאשר כי בעקבות השיחה מירר הנאשם בבכי, כפי טענתו.

15. מצאתי אם כן את גרסת המתלוננת כעקבית וכזו העולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר בנסיבות המתוארות ועל רקע היחסים בינה לבין הנאשם.
- בנסיבות אלה, ולאור תוכן האיום לפגוע בחיי בנה של המתלוננת, אין בלבי ספק כי יש באמירת הדברים פוטנציאל ממשי להטלת מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, אף אם נאמרו בעדנא דרתחא ולא בכדי חששה המתלוננת למסור לנאשם את פרטי מקום מגוריה.
16. לאור זאת, איני סבור כי ניתן לראות בסוג איום כזה זוטי דברים, כטענת ההגנה, בייחוד לאור הרקע האלים של הנאשם כלפי המתלוננת, כפי שסיפרה בעדותה, אותה מצאתי מהימנה. מדובר אם כן בדברי איום במרום החומרה ועל בית המשפט לתרום את תרומתו למיגור תופעה חולה זו.
- להלן מספר דוגמאות בהן ערכאות גבוהות יותר קבעו כי מדובר באיום:
- א) בע"פ 3140/11 פלוני נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.4.2012), קבע בית המשפט העליון כי אמירה בין בני זוג: "מחר ב-9:00 אני יוצא. חסר לך שהאוטו לא יהיה", על רקע של אלימות כלפי האשה, מהווה איום.
- ב) בע"פ (נצרת) 28163-10-11 **מדינת ישראל נ' יצחק דרור** (ניתן ביום 14.2.2012), נתקבל ערעור המדינה, ונקבע כי המשפט: "אם לא אקבל מה שמגיע לי אני אשרוף את מחלקת הרווחה", מהווה איום לכל דבר ועניין, באשר אדם סביר השומע, כי מישהו מאיים לשרוף את מקום עבודתו חש מפחד או מוקנט. עוד נקבע כי גם זעם ספונטני אינו מהווה הצדקה להפרחת איומים.
- ג) במסגרת ע"פ 5498/10 פלוני נ' **מדינת ישראל ואח'** (ניתן ביום 6.4.2011), נקבע כי אמירה: "אני רוצה לזיין אותך" מהווה איום, בין כהפחדה ובין כהקנטה.
- ד) בע"פ (מרכז) 1249-11-07 **אליהו יעקובי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.7.2009), אושרה הרשעה באיומים לגבי האמירה "תאמין לי ליאור שאני לא אעזוב אותך", ובהמשך האמירה כי ייחנה "רק על כסא גלגלים". נקבע כי האדם הסביר היה תופס את הנאמר כדברי איום, וכך גם חש המתלונן.
- ה) בע"פ (חיפה) 745/05 **מדינת ישראל נ' חדד שלמה** (ניתן ביום 4.5.2006), נתקבל ערעור המדינה, ונקבע כי אין נפקא מינה שדברי האיום נאמרו בלהט ויכוח, כל עוד מילים אלו עלולות להפחיד כל אדם רגיל.
- ו) בע"פ (מח' חיפה) 97/08 **מדינת ישראל נ' ראני קוני** (ניתן ביום 5.2.2009), בית המשפט המחוזי בחיפה קיבל את ערעור המדינה בקובעו כי אמירה לתובע, לפיה אם תיק לא יפתח, יקח הנאשם את החוק לידיים ויעשה דין לעצמו - מהווה איום.

17. מכל המקובץ, אני מעדיף את גרסת המתלוננת, אשר מצאתי ליתן בה אמון, על פני גרסת הנאשם. לאור האמור אני מרשיע את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשע"ד, 28 ינואר 2014, במעמד הצדדים